"Але кров моя — раб,
але мозок мій — раб".
Іван Франко

Чому я плачу?.. І чому мовчу?..
Рабиню маю — свою власну долю.
Туманами роки мої течуть,
А волі так й не звідаю до болю.
Бо раб я. Раб. До кореня єства,
До нудоти, до тріскотні у скронях.
А вже моя в сивинах голова
Давно, мов раб, схилилася в поклоні
Перед гріхом, що постає, як смерч,
Перед рікою здвиження обставин,
Перед одним лиш спогадом про смерть:
А що, як хтось життя зачинить ставні?..
Ми всі раби... І все ж ми не раби,
Бо маєм вільну, Богом дану, душу!
Як не мудруй і що там не роби,
А ми безсмертні поза світом сущим.